AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2005. október 27.*

A T-336/03. sz. ügyben,

a **Les Éditions Albert René** (székhelye: Párizs [Franciaország], képviseli: J. Pagenberg ügyvéd)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviseli: S. Laitinen, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

másik fél az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárásban, beavatkozó az Elsőfokú Bíróság előtt:

* Az eljárás nyelve: angol.

az **Orange A/S** (székhelye: Koppenhága [Dánia], képviseli: J. Balling ügyvéd),

az OHIM negyedik fellebbezési tanácsának (az R 0559/2002-4. sz. ügyben) a Les Éditions Albert René és az Orange A/S közötti felszólalási eljárásban 2003. július 14-én hozott határozata ellen benyújtott kereset tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA
(harmadik tanács),

tagjai: M. Jaeger elnök, V. Tiili és Czúcz O. bírák,

hivatalvezető: M. I. Natsinas főtanácsos,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2003. október 1-jén benyújtott keresetlevélre,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2004. július 30-án benyújtott válaszbeadványra,

a 2005. június 2-i tárgyalást követően,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 Az Orange A/S (a továbbiakban: bejelentő) 1997. november 7-én a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK módosított tanácsi rendelet (HL 1994., L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) alapján közösségi védjegybejelentési kérelmet nyújtott be a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalhoz (védjegyek és formatervezési minták) (a továbbiakban: OHIM).

2 A lajstromoztatni kívánt védjegy a MOBILIX szómegjelölés volt.

3 A bejelentést a jelen kereset tekintetében a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 9., 16., 35., 37., 38. és 42. osztályába tartozó árukkal és szolgáltatással kapcsolatban tették, az egyes osztályoknak megfelelő, következő leírással:

– a 9. osztályba tartozó „távközlési készülékek, berendezések és felszerelések, beleértve a távközlő-, távbeszélő-készülékeket, mobiltelefonokat, beleértve a parabola-antennákat és reflektorokat, akkumulátorokat és elemeket, transzformátorokat és konvertereket, kódereket és dekódereket, kódolt kártyákat és kódolókártyákat, telefonkártyákat, jelzőberendezéseket és oktatókészülékeket,

valamint -berendezéseket, elektronikus telefonkönyveket, és az összes felsorolt termék tartozékait és kellékeit (amelyek nem tartoznak más osztályokba)";

– a 16. osztályba tartozó „telefonkártyák";

– a 35. osztályba tartozó „hangposta szolgáltatások (ideiglenesen távollévő ügyfelek részére), kereskedelmi ügyviteli és üzletszervezési tanácsadás és segítségnyújtás, kereskedelmi ügyekben való tanácsadás és segítségnyújtás";

– a 37. osztályba tartozó „távbeszélőkészülékek szerelése és javítása, építés, javítás, szerelés";

– a 38. osztályba tartozó „távközlés, beleértve a távközlési ügyekben történő információszolgáltatást, telefonos és távirati összeköttetések, számítógép-képernyőn keresztüli és mobiltelefonos összeköttetések, faxon történő továbbítás, rádióadás és televíziós műsorszórás, beleértve a kábeltelevízión és interneten keresztül történő műsorszórást is, üzenetek küldése, üzenetküldésre alkalmas készülékek bérlete, távközlő-készülékek bérlete, beleértve a telefonkészülékek bérletét is";

– a 42. osztályba tartozó „tudományos és ipari kutatás, műszaki szakértői tevékenység, beleértve a távközlési infrastruktúrával és távközlési berendezésekkel kapcsolatos tervek elkészítését is, különösen a távközlés és számítógép-programozás területén, számítógép-programok kidolgozása, fenntartása, korszerűsítése, számítógépek és informatikai programok kölcsönzése".

4 A közösségi védjegybejelentés a *Közösségi Védjegyértesítő* 1999. január 4-i, 1/99. számában került meghirdetésre.

5 E védjegybejelentéssel szemben a Les Éditions Albert René (a továbbiakban: „a felperes") felszólalást terjesztett elő. A felperes az „obelix" szóhoz fűződő, alábbi korábbi jogokra hivatkozott:

a) a korábbi, 16 154 lajstromszámú, 1996. április 1-jén bejelentett közösségi védjegy, a jelen ügyben jelentőséggel bírónak minősülő, alábbi áruk és szolgáltatások tekintetében:

– a 9. osztályba tartozó „elektrotechnikai, elektronikai, fényképészeti, mozgóképi, optikai és oktatókészülékek és műszerek (a vetítőkészülékek kivételével), képernyős vagy anélküli elektronikai játékok, számítógépek, programmodulok, adathordozókon rögzített informatikai programok, különösen videojátékok";

– a 16. osztályba tartozó „papír, karton, és ezen anyagokból készült termékek, (a 16. osztályba tartozó) nyomdaipari termékek, újságok és magazinok, könyvek; könyvkötészeti cikkek (fonalak, vásznak és szövetek könyvkötethez); fényképek; papíráruk, ragasztószalagok (papírárukhoz és nyomdaipari termékekhez); felszerelés művészeknek (anyagok rajzoláshoz, festéshez és szobrászathoz); ecsetek; írógépek és irodaszerek (a bútorok kivételével), és (a 16. osztályba tartozó) irodagépek és készülékek; oktatóanyagok (készülékek kivételével); más osztályokba nem sorolt műanyagok csomagoláshoz; játékkártyák; nyomdai karakterek; klisék, nyomódúcok";

– a 28. osztályba tartozó „játékok, játékszerek; testnevelési és sportcikkek (amelyek a 28. osztályba tartoznak); karácsonyfadíszek";

– a 35. osztályba tartozó „marketing és reklámozás";

– a 41. osztályba tartozó „filmvetítés, filmgyártás, filmek kölcsönzése; könyvek és folyóiratok kiadása; nevelés és szórakoztatás; vásárok és kiállítások szervezése; ünnepségek, vidámparkok üzemeltetése, zenei előadások és élő konferenciák szervezése, építészeti jellegű kiállítások, kultúrtörténeti és népművészeti előadások";

– a 42. osztályba tartozó „szállodai és vendéglátóipari szolgáltatások; fényképek; fordítás; szerzői jogok kezelése; szellemi tulajdonjogok kezelése".

b) az összes tagállamban közismert, korábbi védjegy a 9., 16., 28., 35., 41. és 42. osztályba tartozó áruk és szolgáltatások tekintetében.

6 Felszólalásának alátámasztásaként a felperes a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontjára és (2) bekezdésére hivatkozott.

7 2002. május 30-i határozatában a felszólalási osztály elutasította a felszólalást és megengedte a közösségi védjegy lajstromozása iránti eljárás folytatását. A felszólalási osztály – miután megállapította, hogy a korábbi védjegy közismertsége meggyőző módon nem került bizonyításra – arra a következtetésre jutott, hogy a védjegyek összességében nem hasonlóak. Létezik ugyan némi hangzásbeli hasonlóság, de ezt kiegyenlíti a védjegyek vizuális megjelenése, és még inkább az általuk keltett, meglehetősen eltérő képzet: a MOBILIX esetében a mobiltelefon, az OBELIX esetében az obeliszk. Egyebekben, a korábban lajstromozott védjegy inkább a híres rajzfilmmel azonosítható, ami fogalmi szempontból még inkább megkülönbözteti a bejelentett védjegytől.

8 A felperes által 2002. július 1-jén benyújtott fellebbezést követően, a negyedik fellebbezési tanács 2003. július 14-én határozatot hozott (a továbbiakban: a megtámadott határozat). A fellebbezési tanács részben megsemmisítette a felszólalási osztály határozatát. A fellebbezési tanács először is kimondta, hogy a felszólalást kizárólag az összetévesztés veszélyére alapítottnak kell minősíteni. Ezt követően kiemelte, hogy a védjegyek között észlelhető bizonyos hasonlóság. Az áruk és szolgáltatások összehasonlítását illetően a fellebbezési tanács megállapította, hogy a 9. osztályba tartozó, a közösségi védjegybejelentésben szereplő „jelzőberendezések és oktatókészülékek" és a korábbi védjegy árujegyzékében szereplő „optikai és oktatókészülékek" hasonlóak. Ugyanerre a következtetésre jutott a 35. osztályba tartozó, a közösségi védjegybejelentésben „kereskedelmi ügyviteli és üzletszervezési tanácsadás és segítségnyújtás, kereskedelmi ügyekben való tanácsadás és segítségnyújtás" leírással szereplő szolgáltatások, és a korábbi védjegy árujegyzékében szereplő „marketing és reklámozás" tekintetében. A fellebbezési tanács – tekintettel egyrészről a szóban forgó megjelölések, másrészről a speciális áruk és szolgáltatások közötti hasonlóság mértékére – megállapította, hogy az érintett vásárlóközönség szemszögéből nézve fennáll az összetévesztés veszélye. Ezért a közösségi védjegybejelentést elutasította a „jelzőberendezések és oktatókészülékek", valamint a „kereskedelmi ügyviteli és üzletszervezési tanácsadás és segítségnyújtás, kereskedelmi ügyekben való tanácsadás és segítségnyújtás" leírással szereplő szolgáltatások tekintetében, a többi áru és szolgáltatás tekintetében pedig helyt adott a lajstromozásnak.

A felek kérelmei

9 A felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot;

– kötelezze az OHIM-ot a költségek viselésére.

10 A tárgyaláson ezen felül a felperes kérte az Elsőfokú Bíróságot, hogy az ügyet utalja vissza a fellebbezési tanács elé.

11 Az alperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– utasítsa el a keresetet;

– kötelezze a felperest a költségek viselésére.

Indokolás

12 Kereseti kérelmének alátámasztásaként a felperes három jogalapra hivatkozott, elsőként a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának és a 8. cikk (2)

bekezdésének téves értelmezésére, másodikként a 40/94 rendelet 8. cikke (5) bekezdésének megsértésére, harmadikként pedig a 40/94 rendelet 74. cikkének téves értelmezésére.

1. *Az elfogadhatóságról*

Az új bizonyítékok elfogadhatóságáról

A felek érvei

13 Az alperes állítása szerint a felperes által kereseti kérelmének alátámasztására mellékletként csatolt, az OBELIX megjelölés közismertségének bizonyítására szolgáló öt dokumentum korábban, az OHIM előtti eljárásban nem került előterjesztésre, és ezért azok nem vehetőek figyelembe.

14 A tárgyaláson az Elsőfokú Bíróság által erre vonatkozóan feltett kérdésre a felperes azt válaszolta, hogy ő elfogadhatónak tartja a kifogásolt dokumentumokat.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

15 Kereseti kérelmének mellékletében a felperes csatolt néhány dokumentumot az OBELIX megjelölés közismertségének bizonyítása céljából. E dokumentumokat korábban az OHIM előtti eljárás során valóban nem terjesztették elő.

16 Emlékeztetni kell arra, hogy a 40/94 rendelet 63. cikke értelmében az Elsőfokú Bírósághoz az OHIM fellebbezési tanácsai által hozott határozatokkal szemben benyújtott keresetek a határozatok jogszerűségének vizsgálatára irányulnak, valamint hogy a hatályon kívül helyezés iránti peres eljárásban a megtámadott jogi aktus jogszerűségét a jogi aktus meghozatalának időpontjában fennálló ténybeli és jogi helyzet alapján kell megítélni [az Elsőfokú Bíróság T-164/03. sz. Ampafrance kontra OHIM – Johnson & Johnson (monBeBé) ügyben 2005. április 21-én hozott ítéletének (EBHT 2005., II-1401. o.) 29. pontja]. Ezért az Elsőfokú Bíróságnak nem feladata, hogy az első alkalommal előtte benyújtott bizonyítékok fényében újból megvizsgálja a tényállást. Valójában e bizonyítékok elfogadása ellentétes lenne az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzatának 135. cikke 4. §-ával, amelynek értelmében a felek beadványai nem változtathatják meg a fellebbezési tanács előtti eljárás tárgyát. Az első alkalommal az Elsőfokú Bíróság előtt felhozott bizonyítékok tehát elfogadhatatlanok.

A 40/94 rendelet 8. cikke (5) bekezdésével kapcsolatos jogalap elfogadhatóságáról

A felek érvei

17 A felperes állítása szerint, mivel az OBELIX egy ismert, sőt jó hírnévvel rendelkező védjegy, ezért a 40/94 rendelet 8. cikke (5) bekezdéséből következően oltalmat élvez megkülönböztető képességének vagy jó hírnevének kihasználásával vagy annak megkísérlésével szemben az áruk és szolgáltatások hasonlóságának esetén kívül is, azaz elegendő, ha a felperes védjegye a lajstromozott áruk vagy szolgáltatások egy része tekintetében ismert.

18 Az alperes fenntartja, hogy a felperes téved, amikor azt állítja, hogy a fellebbezési tanács megsértette a 40/94 rendelet 8. cikkének (5) bekezdését, illetve amikor azt kéri az Elsőfokú Bíróságtól, hogy úgy hozzon határozatot egy ezen rendelkezés alkalmazására irányuló keresetről, hogy a kérelmet nem megfelelő formában nyújtották be az OHIM előtti eljárás adminisztratív szakaszában.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

19 A 40/94 rendelet 8. cikkének (5) bekezdése értelmében „a (2) bekezdés szerinti korábbi védjegy jogosultjának felszólalása alapján nem részesülhet továbbá oltalomban a korábbi védjeggyel azonos vagy ahhoz hasonló megjelölés, ha az érintett áruk, illetve szolgáltatások nem hasonlóak, feltéve hogy – közösségi védjegy esetén – a korábbi közösségi védjegy a Közösségben [...] jó hírnevet élvez, és a megjelölés alapos ok nélkül történő használata sértené vagy tisztességtelenül kihasználná a korábbi védjegy megkülönböztető képességét vagy jó hírnevét".

20 Jelen esetben e rendelkezés esetleges értelmezését a felperes valóban soha nem kérte a fellebbezési tanács előtt, és ezért azt a fellebbezési tanács nem is vizsgálta. Valójában a felperes a fellebbezési tanács előtt kifejezetten jelezte, hogy fellebbezését a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontjára és 8. cikkének (2) bekezdésére alapította. Bár a felperes a védjegybejelentés ellen benyújtott felszólalásában és a fellebbezési tanács előtt hivatkozott korábbi védjegyének jó hírnevére, az csakis az említett rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja kontextusában történhetett, annak alátámasztásaként, hogy az érintett vásárlóközönség szemszögéből fennáll az összetéveszthetőség.

21 Ezen kívül először is meg kell jegyezni, hogy a 40/94 rendelet 74. cikkének megfelelően „a lajstromozás viszonylagos kizáró okaival összefüggő eljárásban ... a Hivatal [OHIM] a vizsgálat során a felek által előterjesztett tényálláshoz, bizonyítékokhoz és érvekhez, valamint a kérelem szerinti igényekhez kötve van".

22 Másodszor, ahogyan az a fenti 16. pontban említésre került, emlékeztetni kell arra, hogy a 40/94 rendelet 63. cikke értelmében az Elsőfokú Bírósághoz benyújtott

keresetek az OHIM tanácsai által hozott határozatok jogszerűségének vizsgálatára irányulnak (az Elsőfokú Bíróság T-237/01. sz. Alcon kontra OHIM – Dr. Robert Winzer Pharma (BSS) ügyben 2003. március 5-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-411. o.] 61. pontja; a T-128/01. sz. DaimlerChrysler kontra OHIM (Calandre) ügyben 2003. március 6-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-701. o.] 18. pontja, valamint a T-129/01. sz. Alejandro kontra OHIM – Anheuser-Busch (BUDMEN) ügyben 2003. július 3-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-2251. o.] 67. pontja). A fellebbezési tanács valamely határozatának az Elsőfokú Bíróság által végzett jogszerűségi vizsgálata csak azoknak a jogkérdéseknek a tekintetében történhet, amelyeket korábban az előbbi elé terjesztettek (lásd e tekintetben az Elsőfokú Bíróság T-194/01. sz. Unilever kontra OHIM (tojásdad alakú tabletta) ügyben 2003. március 5-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-383. o.] 16. pontja, valamint a T-311/01. sz. Éditions Albert René kontra OHIM – Trucco (Starix) ügyben 2003. október 22-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-4625. o.] 70. pontja).

23 Egyébként az eljárási szabályzatnak a fenti 16. pontban már említett 135. cikkének 4. §-a kifejezetten kimondja, hogy „a felek beadványai nem változtathatják meg a fellebbezési tanács előtti eljárás tárgyát".

24 Ebből következően, a felperes nem róhatja fel, hogy a fellebbezési tanács megsértette a 40/94 rendelet 8. cikkének (5) bekezdését, és azt sem kérheti az Elsőfokú Bíróságtól, hogy határozzon az e rendelkezés esetleges alkalmazásáról.

25 Ezért ezt a jogalapot, mint elfogadhatatlant, el kell utasítani.

A tárgyaláson előterjesztett új kereseti kérelemről

A felek érvei

26 A tárgyaláson a felperes másodlagosan kérte, hogy az ügyet utalják vissza a fellebbezési tanács elé, azért, hogy bizonyíthassa, hogy védjegye a 40/94 rendelet 8. cikkének (5) bekezdése értelmében jó hírnevet élvez.

27 Az alperes szerint ez a kereseti kérelem nem fogadható el.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

28 Emlékeztetni kell arra, hogy az eljárási szabályzat 44. cikke 1. §-a bekezdése értelmében a felperesnek a keresetlevélben meg kell határoznia a jogvita tárgyát és a kérelmeit. Bár ugyanezen eljárási szabályzat 48. cikkének 2. §-a bizonyos körülmények esetén lehetővé teszi az eljárásban új jogalap felhozatalát, ez a rendelkezés semmiképpen sem értelmezhető úgy, hogy az lehetővé teszi a felperes számára az Elsőfokú Bíróság előtt új kérelmek előterjesztését és ezáltal a jogvita tárgyának módosítását (a Bíróság 232/78. sz. Bizottság kontra Franciaország ügyben 1979. szeptember 25-én hozott ítéletének [EBHT 1979., 2729. o.] 3. pontja, és az Elsőfokú Bíróság T-3/99. sz. Banatrading kontra Tanács ügyben 2001. július 12-én hozott ítéletének [EBHT 2001., II-2123. o.] 28. pontja).

29 Következésképpen, a felperes nem kérheti az Elsőfokú Bíróságtól új kereseti kérelmének elfogadását, és ezáltal a jogvita tárgyának módosítását. A kereseti kérelem e részét tehát elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.

2. *Az ügy érdeméről*

A 40/94 rendelet 74. cikkének megsértése

A felek érvei

30 A felperes szerint a védjegybejelentő nem mondott ellent azon a felszólalási eljárásban felhozott állításának, miszerint OBELIX védjegye erőteljes megkülönböztető képességgel rendelkezik. A felperes szerint – vita hiányában – a fellebbezési

tanácsnak abból az elvből kellett volna kiindulnia, hogy a felszólaló OBELIX védjegye jó hírnévvel rendelkezik. A felperes szerint a fellebbezési tanács tévesen értelmezte a 40/94 rendelet 74. cikkének (1) bekezdését.

31 Az alperes szerint az OHIM felszólalási osztálya részletesen értékelte az előterjesztett bizonyítékokat és arra a következtetésre jutott, hogy azok nem elegendőek a lajstromozatlan megjelölés közismertségének bizonyításához, sem a lajstromozott megjelölés erőteljes megkülönböztető képességének bizonyításához. Ebből következően, a felperes első jogalapját nyilvánvalóan megalapozatlannak kell minősíteni.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

32 Ahogyan az a fenti 22. pontban kiemelésre került, a 40/94 rendelet 74. cikkének (1) bekezdése értelmében a lajstromozás viszonylagos kizáró okaival összefüggő eljárásban a Hivatal [OHIM] a vizsgálat során a felek által hivatkozott jogalapokhoz és előterjesztett kérelmekhez kötve van.

33 Ez a rendelkezés az OHIM által végzett vizsgálatot két szempontból is szűkíti. Egyrészt vonatkozik az OHIM határozatainak ténybeli alapjára, azaz azokra a tényekre és bizonyítékokra, amelyeken azok érvényesen alapulhatnak (lásd e tekintetben az Elsőfokú Bíróság T-232/00. sz. Chef Revival USA kontra OHIM – Massagué Marín (Chef) ügyben 2002. június 13-án hozott ítéletének [EBHT 2002., II-2749. o.] 45. pontját), másrészt határozatainak jogi alapjára, azaz azon rendelkezésekre, amelyeket az eljárás során alkalmaznia kell. Így a fellebbezési tanács, amikor valamely, felszólalási eljárást befejező határozat ellen benyújtott fellebbezésről határoz, határozatát csak az érintett fél által hivatkozott viszonylagos kizáró okokra, illetve az ugyanezen fél által előterjesztett tényekre, bizonyítékokra és ezekkel összefüggő állításokra alapíthatja (az Elsőfokú Bíróság T-308/01. sz. Henkel kontra OHIM – LHS (UK) (KLEENCARE) ügyben 2003. szeptember 23-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-3253. o.] 32. pontja, és a T-185/02. sz. Ruiz-Picasso és tsai kontra OHIM – DaimlerChrysler (PICARO) ügyben 2004. június 22-én hozott ítéletének [EBHT 2004., II-1739. o.] 28. pontja).

34 E tekintetben a 40/94 rendelet 74. cikkének (1) bekezdéséből az következik, hogy a felszólalási eljárás keretében az OHIM nem vizsgálhatja hivatalból a tényeket, ami nem azt jelenti, hogy köteles elfogadni az egyik fél által hivatkozott azon szempontokat, amelyeket az eljárásban részt vevő másik fél nem vitatott. E rendelkezés az OHIM-ot kizárólag azon tények, bizonyítékok és észrevételek tekintetében köti, amelyekre határozatát alapítja.

35 A jelen esetben a felperes az OHIM előtt hivatkozott ugyan bizonyos jogi értékelésre, de sem a felszólalási osztály, sem a fellebbezési tanács nem vélte úgy, hogy a felperes ezt meggyőző módon tette volna a tények és bizonyítékok révén. A felszólalási osztály és a fellebbezési tanács egyaránt arra a következtetésre jutott, hogy a szóban forgó jogi értékelésnek, nevezetesen a lajstromozatlan megjelölés közismertségének, valamint a lajstromozott megjelölés erőteljes megkülönböztető képességének a bizonyítására mindez nem volt elegendő.

36 Következésképpen a 40/94 rendelet 74. cikkének megsértésére vonatkozó jogalapot megalapozatlannak kell nyilvánítani.

A 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja és (2) bekezdése

A felek érvei

37 Elsőként, az áruk és szolgáltatások összehasonlítását illetően a felperes fenntartja, hogy a védjegybejelentésben szereplő, 9. osztályba tartozó „jelzőberendezések és oktatókészülékek"-en kívüli áruk szintén nagyon hasonlítanak, legalábbis a felszólaló védjegyének 9. osztályba tartozó áruihoz.

38 Véleménye szerint a védjegybejelentésben szereplő, 9. osztályba tartozó összes többi áru, mint a „távközlési készülékek, berendezések és felszerelések, beleértve a távközlő-, távbeszélő-készülékeket, mobiltelefonokat, beleértve a parabola-antennákat és reflektorokat, akkumulátorokat és elemeket, transzformátorokat és konvertereket, kódereket és dekódereket, kódolt kártyákat és kódolókártyákat, telefonkártyákat, elektronikus telefonkönyveket, és az összes felsorolt termék tartozékait és kellékeit (amelyek nem tartoznak más osztályokba)" a felperes áruinak alapvető alkotóelemeit képezik. Így a bejelentő digitális mobiltelefonjai és távbeszélő-készülékei szerepelhetnek a felperes program-moduljaiban. Mivel a bejelentő árujegyzéke szintén tartalmazza fő termékeinek tartozékait és kellékeit, ezért a bejelentő program-moduljai és tartozékai akár azonosak is lehetnek.

39 A felperes szerint ugyanez elmondható a bejelentő többi áruja tekintetében is, mint például a „távközlési készülékek, berendezések és felszerelések, beleértve a távközlő-készülékeket, kódereket és dekódereket" tekintetében, mivel azok szintén tartalmaznak program-modulokat. Ehhez még hozzáadódik az a tény, hogy a védjegybejelentésben foglalt, 9. osztályba tartozó e termékek processzorokkal működtethetők és azok számítógépprogramok segítségével is használhatók. Tehát árujegyzékének részét képezhetik az informatikai programok. A felperes úgy véli, hogy a védjegybejelentésben szereplő, 9. osztályba tartozó áruk és az ő ugyanezen osztályba tartozó árui nem csupán távoli, hanem közepes fokú hasonlóságot mutatnak.

40 Ezen felül a felperes állítása szerint a bejelentőnek a 16. osztályba tartozó telefonkártyái kódolt telefonkártyáknak minősülnek. A német szövetségi szabadalmi bíróság egyik, 1997. július 7-i ítélete szerint ezek a felperes „adathordozókon rögzített informatikai programok" elnevezésű áruihoz hasonlítanak.

41 A felperes egyebekben emlékeztet arra, hogy a fellebbezési tanács nem minősítette hasonlónak az ő áruihoz a bejelentő többi szolgáltatását, nevezetesen a következőket:

– a 35. osztályba tartozó „hangposta szolgáltatások ideiglenesen távollévő ügyfelek részére" ;

– a 37. osztályba tartozó „távbeszélőkészülékek szerelése és javítása, építés, javítás, szerelés" ;

– a 38. osztályba tartozó „távközlés, beleértve a távközlési ügyekben történő információszolgáltatást, telefonos és távirati összeköttetések, számítógép-képernyőn keresztüli és mobiltelefonos összeköttetések, faxon történő továbbítás, rádióadás és televíziós műsorszórás, beleértve a kábeltelevízión és interneten keresztül történő műsorszórást is, üzenetek küldése, üzenetküldésre alkalmas készülékek bérlete, távközlő-készülékek bérlete, beleértve a telefonkészülékek bérletét is" ;

– a 42. osztályba tartozó „tudományos és ipari kutatás, műszaki szakértői tevékenység, beleértve a távközlési infrastruktúrával és távközlési berendezésekkel kapcsolatos tervek elkészítését is, különösen a távközlés és számítógép-programozás területén, számítógép-programok kidolgozása, fenntartása, korszerűsítése, számítógépek és informatikai programok kölcsönzése" .

42 A felperes kiemeli, hogy az ítélkezési gyakorlat által az áruk hasonlóságára alkalmazandóan kialakított elveket analógiaként alkalmazni kell az áruk és a

szolgáltatások közötti hasonlóságra is, és fordítva. Meghatározó lehet annak megállapítása, hogy hasonló megjelölések használata esetén, az érdekeltek köre tévedhet-e az áruk és szolgáltatások származási helyét illetően.

43 Ezen elvek alapján, el kell ismerni a bejelentő fent említett szolgáltatásai és a felperes árui közötti hasonlóságot, mert az olyan termékek gyártói, mint a „számítógépek, program-modulok, adathordozókon rögzített informatikai programok" beletartoznak a bejelentő szolgáltatásaiba is. A német szövetségi szabadalmi bíróság egyik határozatára támaszkodva a felperes azt a következtetést vonta le, hogy hasonlóság áll fenn a bejelentő 38. osztályba tartozó szolgáltatásai és a 9. osztályba tartozó, saját árui között, mivel a fogyasztók egy része azt hiheti, hogy az adatfeldolgozással kapcsolatos termékek gyártói és forgalmazói az ezekhez kapcsolódó távközlési szolgáltatásokat is nyújtanak, ha a védjegy azonos.

44 A felperes fenntartja, hogy ugyanezen okok miatt el kell ismerni a bejelentő 35., 37. és 42. osztályba tartozó szolgáltatásai és a 9. osztályba tartozó, saját árui közötti hasonlóságot. Ilyen szolgáltatásokat, nevezetesen a „hangposta szolgáltatásokat ideiglenesen távollévő ügyfelek részére, és távbeszélőkészülékek szerelését és javítását, építést, javítást, szerelést" az informatikai termékek (számítógépek) gyártói is nyújtanak egyrészt, másrészt azokat számítógép-programok révén használják.

45 Ez analóg módon ugyanígy elmondható a bejelentő következő szolgáltatásaira is: „tudományos és ipari kutatás, műszaki szakértői tevékenység, beleértve a távközlési infrastruktúrával és távközlési berendezésekkel kapcsolatos tervek elkészítését is, különösen a távközlés és számítógép-programozás területén, számítógép-programok kidolgozása, fenntartása, korszerűsítése, számítógépek és informatikai programok kölcsönzése". A felperes szerint a tudományos és ipari kutatás, ugyanúgy, mint a műszaki szakértői tevékenység, beleértve a távközlési infrastruktúrával és távközlési berendezésekkel kapcsolatos tervek elkészítését is, olyan tevékenységi kört alkotnak, amely gazdaságilag is annyira közel áll az informatikai termékekhez és programok-

hoz, hogy a kereskedelemben, illetve az egyes kulcsszereplőknél elfogadásra került az a gondolat, miszerint az adatfeldolgozással kapcsolatos termékek gyártói vagy forgalmazói például szintén az adott távközlési szolgáltatások tervezése területén tevékenykednek, feltéve ha ugyanazt a védjegyet használják.

46 A felperes kijelentette, hogy nem érti a fellebbezési tanács azon tézisét, miszerint nem áll fenn semmiféle hasonlóság a bejelentő „számítógépek és informatikai programok kölcsönzésé"-ből álló szolgáltatásai és az ő „számítógépek és adathordozókon rögzített informatikai programok" elnevezésű, saját termékei között. Elegendő egy pillantást vetni az internetre annak a ténynek az elismeréséhez, hogy a számítógép-forgalmazók számítógépek kölcsönzésével is foglalkoznak. Ugyanez elmondható a számítógép-programokra is.

47 Másodszor, a megjelölések összehasonlítását illetően a felperes szerint erőteljes hasonlóság áll fenn az OBELIX és a MOBILIX megjelölések között. Mivel az OBELIX védjegy a belső piac egésze területén oltalmat élvez, abból lenne célszerű kiindulni, hogy a védjegyeket a fogyasztók az azok által keltett hangzásbeli és fogalmi képzet alapján észlelik, továbbá figyelembe kellene venni a piaci körülményeket, és a belső piacra jellemző fogyasztói szokásokat.

48 A felperes fenntartja, hogy mindenekelőtt figyelembe kell venni azt a tényt, hogy a fogyasztók a két megjelölést úgy fogják tekinteni, mint olyan három szótagú védjegyeket, amelyekben a hangsúly azonos szótagra esik, és amelyekben az egymást követő mássalhangzók azonosak, az egymást követő magánhangzók pedig majdnem azonosak, mivel az „e" és az „i" magánhangzó nagyon közel áll egymáshoz. Az egyetlen különbség a bejelentő védjegyének „m" kezdőbetűje, amely gyenge hangzása miatt könnyen elkerülheti a hallgató figyelmét egy olyan környezetben, ahol a zajszint kicsit magasabb.

49 A felperes állítása szerint az összbenyomás a lényeges, valamint az a vizuális emlékkép, ami a leggyakrabban a meghatározó. Az a vásárló, aki csak homályosan emlékszik az OBELIX védjegyre, az esetleg a hasonló MOBILIX megjelölésben a már ismert védjegyet vélheti felismerni, és összekeverheti azokat a vállalkozásokat, amelyektől a termékek származnak.

50 Harmadszor, az összetévesztés veszélyét illetően a felperes szerint, ha figyelembe vesszük a termékek hasonlósága, a védjegyek hasonlósága és a felszólaló védjegyének megkülönböztető képessége közötti kölcsönös függőséget (interdependenciát), akkor a védjegyek közötti eltérések az azonos áruk és szolgáltatások terén, valamint a nagymértékben hasonló áruk és szolgáltatások terén nem elegendőek – különösen a hangzásbeli – összetévesztés kizárására, a felszólaló védjegyének közismertsége miatt.

51 A felperes szerint az OBELIX védjegy egy olyan védjegycsalád része, amely magában foglalja az „Astérix" sorozat más szereplői által ihletett védjegyeket is, és amely a világ 50 országában áll oltalom alatt. A megkülönböztető képességben okozott kár abból adódna, hogy a fogyasztók egyrészt a jó hírű figurára való utalást keresnék a hangzásbeli, vizuális és fogalmi elemek összegzésekor, másrészt pedig az adott területen szándékosan használnák, minden elfogadható nyelvi indok nélkül azt a jellegzetes alkotóelemet, amely az „Astérix" védjegycsaládból származó védjegysorozat részét képezi: az „ix" utótagot. A fogyasztók teljes mértékben azt hinnék, hogy a „mobilix" szó ebbe a védjegycsaládba illeszkedik, és azt úgy értelmeznék, mint az „obelix" kifejezés egy származékát.

52 Az alperes fenntartja, hogy nem áll fenn semmiféle összetéveszthetőség az érintett fogyasztóközönség szemszögéből nézve. A nyilvánvaló vizuális különbség, és az a különösen fontos fogalmi különbség, amely a két megjelölés között létezne, alkalmas lenne minden hangzásbeli hasonlóság kiegyenlítésére, még az olyan áruk és szolgáltatások tekintetében is, amelyek enyhe hasonlóságot mutatnak.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

53 A 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerint a korábbi védjegy jogosultjának felszólalása alapján a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha azt azon a területen, ahol a korábbi védjegy oltalom alatt áll, a fogyasztók összetéveszthetik a korábbi védjeggyel való azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt. Az összetéveszthetőség magában foglalja azt az esetet is, ha a fogyasztók a megjelölést gondolati képzettársítás (asszociáció) útján kapcsolhatják a korábbi védjegyhez. Egyébként „korábbi védjegy" különösen az a közösségi védjegy, amelynek bejelentési napja korábbi, mint a közösségi védjegybejelentés bejelentési napja (40/94 rendelet 8. cikk (2) bekezdés a) pont i) alpont).

54 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint összetéveszthetőség áll fenn, ha a vásárlóközönség azt hiheti, hogy a szóban forgó áruk vagy szolgáltatások ugyanattól a vállalkozástól vagy gazdaságilag kapcsolt vállalkozásoktól származnak.

55 Ugyanezen ítélkezési gyakorlat szerint, az összetéveszthetőséget átfogóan kell értékelni az alapján, milyen képet alkot az érintett vásárlóközönség a megjelölésről és a szóban forgó árukról és szolgáltatásokról, figyelembe kell venni valamennyi, a jelen ügyben releváns tényezőt, különösen a megjelölések és a megjelölt áruk és szolgáltatások hasonlósága közötti kölcsönös függőséget (lásd az Elsőfokú Bíróság T-162/01. sz. Laboratorios RTB kontra OHIM – Giorgio Beverly Hills (GIORGIO BEVERLY HILLS) ügyben 2003. július 9-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-2821. o.] 31-33. pontját, valamint a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

56 Jelen ügyben egy közösségi védjegynek és egy, az összes tagállamban közismert védjegynek megfelelő „obelix" szóhoz fűződő korábbi jogokra hivatkoztak.

57 Egyébiránt a szóban forgó áruk és szolgáltatások gyakori fogyasztási cikkek és szolgáltatások, amelyeket mindennapi használatra szántak. A közösségi védjegybejelentés 42. osztályba tartozó azon szolgáltatásokat (tudományos és ipari kutatás, stb.), amelyek nem ilyenek, speciálisabb közönségnek szánták. Ezért az a célközönség, amelyik tekintetében az összetéveszthetőséget értékelni kell, ezen áruk és szolgáltatások európai uniós átlagfogyasztója, aki szokásosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő.

58 A fenti megállapításokra tekintettel meg kell vizsgálni egyrészt az érintett áruk, másrészt az ütköző megjelölések fényében a fellebbezési tanács által elvégzett összehasonlítást.

– Az áruk összehasonlításáról

59 A szóban forgó áruk hasonlóságának mérlegelésekor figyelembe kell venni minden, az áruk és szolgáltatások közötti viszonyt jellemző releváns tényezőt. E tényezők magukban foglalják különösképpen az áruk jellegét, rendeltetését, használatát, valamint egymást helyettesítő vagy kiegészítő jellegüket (a fent idézett Canon 23. pontja).

60 Mivel olyan, a 9. és a 16. osztályba tartozó árukról van szó, amelyekre a lajstromozást kérték, mint „távközlési készülékek, berendezések és felszerelések", „mobiltelefonok", „kóderek és dekóderek", stb., a felperes lényegében fenntartja, hogy azok a védjegy által lefedett az áruk összes alapvető elemét tartalmazzák.

61 A felperes érveit el kell utasítani. Természetesen a különféle számítógépek elengedhetetlenek a „távközlési készülékek és berendezések" megfelelő működéséhez, és az „ideiglenesen távollévő ügyfelek részére nyújtott hangposta szolgáltatások"-at az a cég is nyújthatja, amelyik az ehhez szükséges termékeket gyártja, azonban ez nem elegendő annak megállapításához, hogy ezek az áruk és szolgáltatások hasonlóak, még kevésbé annak megállapításához, hogy azok „nagyon hasonlóak". Valójában, az az egyszerű tény, hogy az adott szolgáltatást egy másik szolgáltatás kellékeként, tartozékaként vagy alkotóelemeként használják, önmagában nem elegendő annak bizonyítására, hogy az alkotóelemeket magukban foglaló végszolgáltatások hasonlóak, mivel különösen jellegük, rendeltetésük és az érintett fogyasztóik teljesen eltérőek lehetnek.

62 Egyébként, a korábban lajstromozott védjegy 9. osztályba tartozó áruinak és szolgáltatásainak jegyzéke összeállításából az a következtetés vonható le, hogy a (védjegyhez fűződő) jogosultság által lefedett területek a fényképészet, filmművészet, optika, oktatás és videojátékok. Ezen áru- és szolgáltatás-jegyzék a közösségi védjegybejelentésben foglaltakhoz – amely szinte kizárólagos módon a távközlés területét jelölte meg, annak minden formájában – közel áll. A távközlési berendezések belenyúlnak a „hangok vagy képek rögzítésére, továbbítására, másolására szolgáló készülékek" kategóriájába, amely a nizzai megállapodás 9. osztályának hivatalos címének része. Mindenesetre, az áruosztály címének („távközlés") ezen részét nem igényelték a korábbi jog esetében, ami azt jelenti, hogy a távközlési berendezésekre nem kívánták levédeni. A felperes védjegyét számos áruosztály tekintetében lajstromoztatta, de a leírásban nem említette a „távközlést" és a 38. osztály egészét kizárta a lajstromozásból. A 38. osztály pedig éppen a „távközlés" területéhez tartozó árukra vonatkozik.

63 E tekintetben osztható a fellebbezési tanács azon észrevétele, miszerint a korábbi védjegy oltalma kiterjed az „elektrotechnikai, elektronikai készülékekre és műszerekre", de ezt a hosszú megfogalmazást a felperes nem használhatja olyan érvként, ami lehetővé tenné akár a bejelentésben foglalt áruk nagyon erős hasonlóságára, akár azonosságára való következtetést, hiszen a távközlési készülékekre és berendezésekre könnyedén lehetett volna különleges oltalmat szerezni.

64 Következésképpen, a fellebbezési tanács nem vétett értékelési hibát, amikor úgy vélte, hogy nem lehet megállapítani azt, hogy a közösségi védjegybejelentésben foglalt, a 9. és 16. osztályba tartozó áruk benne lettek volna a korábbi védjegy lajstromozásánál terjedelmesen megfogalmazott árujegyzékben.

65 Ezen kívül, a felperes fenntartja a közösségi védjegybejelentésben foglalt , a 35., 37., 38. és 42. osztályba tartozó szolgáltatásokat illetően, hogy a fellebbezési tanács következtetéseivel ellentétben, ezek a termékek szintén hasonlóak az övéihez, mivel az olyan termékek gyártói, mint a „számítógépek, program-modulok, adathordozókon rögzített informatikai programok", szintén nyújtanak olyan szolgáltatásokat, amelyek tekintetében a lajstromozást kérték. A német szövetségi szabadalmi bíróság egy határozatára támaszkodva, a felperes azt a következtetést vonta le, hogy a 9. osztályba tartozó áruk és a 38. osztályba tartozó távközlési szolgáltatások hasonlók, mivel a fogyasztóközönség egy jelentős része azt hiheti, hogy az adatfeldolgozással kapcsolatos termékek gyártói és forgalmazói szintén nyújtanak távközléssel kapcsolatos szolgáltatásokat, amennyiben a használt védjegy azonos. Egyébként a felperes szerint ez az észrevétel a 35. és 37. osztályba tartozó szolgáltatásokra is vonatkozik, mivel olyan szolgáltatásokat, mint az „üzenetrögzítő szolgáltatások" (35. osztály) és a „távbeszélőkészülékek szerelése és javítása" (37. osztály) olykor a használt informatikai termék gyártói is nyújtanak, és azok olykor számítógép-programok segítségével történnek. Ami a 42. osztályba tartozó „tudományos és ipari kutatás, műszaki szakértői tevékenység, beleértve a távközlési infrastruktúrával és távközlési berendezésekkel kapcsolatos tervek elkészítését is" elnevezésű szolgáltatásokat illeti, a felperes fenntartja, hogy azok olyan szorosan kapcsolódnak az informatikai termékek és számítógép-programok területéhez, hogy a vásárlóközönség azt hiheti, hogy azok ugyanattól a gyártótól vagy forgalmazótól származnak. Végül, ami a közösségi védjegybejelentésben foglalt „számítógépek és informatikai programok kölcsönzését" (42. osztály) illeti, a felperes elutasítja a fellebbezési tanács azon következtetését, miszerint ezen szolgáltatásoktól különböznek az ő „számítógépek" és „adathordozókon rögzített informatikai programok" elnevezésű áruitól.

66 Bevezetésképpen, meg kell jegyezni, hogy az áruk összehasonlítására alkalmazandó elveket egyaránt alkalmazni kell a szolgáltatások összehasonlítására, valamint az áruk és a szolgáltatások közötti összehasonlítására is. Kétségkívül igaz, ahogyan az alperes

azt megjegyezte, hogy az áruk, természetüknél fogva általában különböznek a szolgáltatásoktól, azonban az sem kevésbé bizonyos, hogy kiegészíthetik egymást, abban az értelemben például, hogy egy termék karbantartása kiegészítője magának a terméknek, vagy hogy a szolgáltatásoknak ugyanaz lehet a célja, vagy rendeltetése, mint az árunak, és emiatt versenyhelyzetben vannak egymással. Ebből következően, bizonyos körülmények esetén a hasonlóság megállapítható áruk és szolgáltatások között is.

67 Jelen esetben először is, ami a védjegybejelentésben foglalt 37. és 42. osztályba tartozó szolgáltatásokat illeti, a fellebbezési tanács azon álláspontja, miszerint azok nem tekinthetők hasonlóknak a korábbi védjegy szolgáltatásaihoz, nem képezte kifogás tárgyát. Valójában, a felperes 42. osztályba tartozó szolgáltatásai („szállodai és vendéglátóipari szolgáltatások; fényképek; fordítás; szerzői jogok kezelése; szellemi tulajdonjogok kezelése") semmilyen kapcsolatban nem állnak a szintén a 42. osztályba tartozó, „tudományos és ipari kutatás, műszaki szakértői tevékenység, beleértve a távközlési infrastruktúrával és távközlési berendezésekkel kapcsolatos tervek elkészítését is, különösen a távközlés és számítógép-programozás területén, számítógép-programok kidolgozása, fenntartása, korszerűsítése, számítógépek és informatikai programok kölcsönzése" elnevezésű szolgáltatásokkal, amelyekre az oltalom megadását kérték. E következtetés a közösségi védjegybejelentésben szereplő, 37. osztályba tartozó szolgáltatásokra, nevezetesen a „távbeszélőkészülékek szerelése és javítása, építés, javítás, szerelés" elnevezésű szolgáltatásokra is vonatkozik.

68 Másodszor, a fellebbezési tanács nem vétett hibát akkor, amikor kijelentette, hogy a közösségi védjegybejelentésben a 38. osztály tekintetében felsorolt (a fenti 3. pontban leírt) szolgáltatások elegendő eltérést mutatnak a korábbi védjegy 41. osztályába tartozókhoz (a fenti 5. pontban leírtakhoz) képest, azok műszaki jellegére, a hozzájuk szükséges szakértelemre és a megcélzott fogyasztói kör igényeire tekintettel. Következésképpen a védjegybejelentésben szereplő, 38. osztályba tartozó szolgáltatások legfeljebb enyhe hasonlóságot mutatnak a korábbi védjegy alapján fennálló jogosultság hatálya alá tartozó, 41. osztályba sorolt szolgáltatásokkal.

69 Tehát a felperes azon érvét, miszerint a közösségi védjegybejelentésben foglalt összes áru és szolgáltatás valamilyen módon kapcsolatban állhat a korábbi védjegy által lefedett „számítógépekkel" és „informatikai programokkal" (9. osztály), el kell utasítani. Ahogyan arra az alperes jogosan észrevételt tett, napjaink technológiailag fejlett társadalmában szinte minden elektronikai vagy digitális berendezés, illetőleg termék valamilyen módon számítógép segítségével működik. Ha minden olyan esetben elismernék a hasonlóságot, amikor a korábbi oltalom kiterjed a számítógépekre, vagy amikor a bejelentett megjelölés által jelölt áruk és szolgáltatások számítógép használatához kötöttek lehetnek, bizonyosan túllépné a jogalkotó által a védjegyjogosult számára megadni kívánt oltalom célját. Ez az álláspont olyan helyzethez vezetne, amelyben a számítógép-programok vagy informatikai termékek lajstromozása gyakorlatilag kizárhatná minden olyan egyéb elektronikai vagy digitális eljárás, illetve szolgáltatás későbbi lajstromozását, amely az előbbi számítógép-programokat vagy termékeket felhasználja. Ez a kizárás az ügy semelyik szakaszában sem jogszerű, mivel a közösségi védjegybejelentés kizárólag a távközlésre irányul, annak különböző formáiban, a korábbi bejegyzésben pedig semmi sem utal az e területen folytatott tevékenységre. Egyébként ahogyan azt a fellebbezési tanács helyesen kiemelte, a felperest semmi sem akadályozta meg abban, hogy védjegyét a telefonos távközlés tekintetében is lajstromoztassa.

70 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a szóban forgó áruk és szolgáltatások nem hasonlóak. Fennáll azonban egyetlen kivétel. Tényleg fennáll a hasonlóság a közösségi védjegybejelentésben szereplő „számítógépek és informatikai programok kölcsönzése" (42. osztály), és a felperes „számítógépek" és „adathordozókon rögzített informatikai programok" elnevezésű szolgáltatásai (9. osztály) között azok egymást kiegészítő jellege miatt.

71 Az előbbiekből következően a felperesnek a közösségi védjegybejelentésben szereplő „számítógépek és informatikai programok kölcsönzése" (42. osztály), és a felperes „számítógépek" és „adathordozókon rögzített informatikai programok" elnevezésű szolgáltatásai (9. osztály) közötti hasonlóságra vonatkozó érvét el kell utasítani.

– A megjelölések összehasonlításáról

72 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az érintett megjelölések vizuális, hangzásbeli és fogalmi hasonlóságát illetően az összetéveszthetőség átfogó értékelésének a megjelölések által keltett összbenyomáson kell alapulnia, figyelembe véve többek között megkülönböztető és meghatározó jegyeiket (lásd az Elsőfokú Bíróság T-292/01. sz. Phillips-Van Heusen kontra OHIM – Pash Textilvertrieb und Einzelhandel (BASS) ügyben 2003. október 14-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-4335. o.] 47. pontja, valamint a hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

73 A felperes szerint erőteljes hasonlóság áll fenn az OBELIX és a MOBILIX megjelölések között. Vizuális szempontból majdnem egyforma hosszúságúak, hasonló betűk követik egymást bennük, és hangzásbeli szempontból pedig nagyon hasonló hangokat tartalmaznak. Lévén, hogy a bejelentett megjelölés „m" kezdőbetűjének gyenge a hangzása, ezért emiatt zajos környezetben valószínűleg félreérthető.

74 A megtámadott határozatban a fellebbezési tanács úgy vélte, hogy a szóban forgó megjelölések hasonlóak. Rámutatott arra, hogy a két megjelölés ugyanannyi szótagból áll, ugyanazok a B-L-X mássalhangzók és hasonló (O-I, illetve E-I) magánhangzók követik egymást bennük, és azonos hosszúságúak. Ezek a közös jellemzők hasonló összbenyomást keltenek. Ez a benyomás hangzásbeli szempontból még erősebb, azonban vizuális szempontból is értékelendő, különösen az „ix" végződésnél fogva. Végül, a fellebbezési tanács arra a következtetésre jutott, hogy bár a két védjegy közötti fogalmi különbségek nem elhanyagolhatóak, azonban nem olyan jellegűek, hogy kiegyenlítenék a vizuális és hangzásbeli hasonlóságot.

75 Először is, a vizuális összehasonlítás tekintetében rögtön meg kell állapítani, hogy a szóban forgó mindkét védjegy szóvédjegy. A MOBILIX hét betűből, a korábbi OBELIX megjelölés pedig hat betűből áll. Annak ellenére, hogy közös bennük az

„OB" betűkombináció és a „LIX" végződés, jelentős vizuális eltérések is vannak közöttük, mint például az „OB" betűkombinációt követő betűk (az első esetében „E", a második esetében „I"), továbbá a szavak eleje (a bejelentett közösségi védjegy „M" betűvel kezdődik, a korábbi védjegy pedig „O" betűvel), és hosszúsága is eltér. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a fogyasztó figyelme általában főként a szó elejére irányul (az Elsőfokú Bíróság T-183/02. és T-184/02. sz. El Corte Inglés kontra OHIM – González Cabello és Iberia Líneas Aéreas de España (MUNDICOR) ügyben 2004. március 17-én hozott ítéletének [EBHT 2004., II-965. o.] 83. pontja).

76 Ebből adódóan az a következtetés vonható le, hogy a szóban forgó megjelölések vizuálisan nem hasonlók, illetve legfeljebb nagyon enyhe vizuális hasonlóságot mutatnak.

77 Másodszor, a hangzásbeli összehasonlítást illetően meg kell állapítani, hogy mindkét védjegyet három szótaggal ejtik ki, O-BE-LIX és MO-BIL-IX vagy MO-BI-LIX. Valójában a bejelentett közösségi védjegy első szótagját, a „MO"-t tisztán ejthető, ami segít megkülönbözetni a szóban forgó megjelöléseket, azonban nem hanyagolható el az, hogy az M kezdőbetű gyenge hangzása miatt olykor elkerülheti a hallgató figyelmét. Egyébként az első és a második szótagot egymáshoz nagyon hasonlóan kell kiejteni, a harmadikat pedig egyformán.

78 E tényezőket számításba véve, az a következtetés adódik, hogy a szóban forgó megjelölések bizonyos hangzásbeli hasonlóságot mutatnak.

79 Harmadszor, a fogalmi összehasonlítást illetően ki kell emelni, hogy a „mobilix" és az „obelix" szavak az Európai Unió semelyik hivatalos nyelvén nem rendelkeznek valódi

jelentéssel. Mégis, a „mobilix" kifejezés könnyen olyanként fogható fel, mint amely valamilyen mobil dologgal, vagy mobilitással kapcsolatos, az „obelix" kifejezést pedig akkor is, ha a név szóvédjegyként lett lajstromozva, vagyis a rajzfilm-figurára való mindenféle vizuális utalás nélkül, az átlagközönség könnyen az Európai Unió egészében széles körben ismert, Astérix kalandjairól szóló rajzfilmsorozat testes főszereplőjével fogja azonosítani. Valamely népszerű figura ilyen jellegű, konkrét megjelenítése erősen valószínűtlenné teszi a fogalmi összetévesztést a célközönségnél az olyan kifejezések esetén, amelyek többé-kevésbé hasonlóak (a fenti 22. pontban említett Starix ítélet 58. pontja).

80 A fogalmi különbségek bizonyos körülmények esetén semlegesíthetik az érintett megjelölések közötti vizuális és hangzásbeli hasonlóságokat. Az ilyen semlegesítődéshez az szükséges, hogy a szóban forgó megjelölések közül legalább az egyik, az érintett vásárlóközönség szemszögéből, világos és meghatározott jelentéssel rendelkezzen, olyan módon, hogy azt a közönség azonnal képes legyen felismerni (a fenti 72. pontban említett BASS ügyben hozott ítélet 54. pontja, és a fenti 33. pontban említett PICARO ügyben hozott ítélet 56. pontja). Jelen esetben, ez az eset áll fenn az OBELIX szóbeli megjelölésnél, ahogyan az az előző pontban kifejtésre került.

81 Következésképpen a szóban forgó megjelöléseket elhatároló fogalmi eltérések jelen esetben olyan jellegűek, hogy semlegesítik a hangzásbeli hasonlóságokat és a fentebb említett esetleges vizuális hasonlóságokat.

82 Az összetéveszthetőség értékelésének keretében megjegyzendő, hogy a szóban forgó megjelölések közötti eltérések elegendőek a célközönségnél fennálló összetéveszthetőség kizárására, e veszély esetén feltételezve, hogy a szóban forgó védjegyek

közötti hasonlóság és a védjegyekkel jelölt áruk és szolgáltatások hasonlósága elég nagyfokú. (a fenti 22. pontban említett Starix ügyben hozott ítélet 59. pontja).

83 E körülmények között a fellebbezési tanácsnak a korábbi védjegy megkülönböztető képességére vonatkozó értékelésének, a felperes e védjegy jó hírével kapcsolatos állításaihoz hasonlóan, nincs jelentősége a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának alkalmazására nézve a jelen ügyben (lásd e tekintetben a fenti 22. pontban említett Starix ügyben hozott ítélet 60. pontja).

84 Valójában, az összetéveszthetőség egyfajta azonosságot vagy hasonlóságot tételez fel a megjelölések között, valamint a jelölt áruk és szolgáltatások között, és valamely védjegy jó hírneve olyan tényező, amelyet figyelembe kell venni annak értékelésekor, hogy a megjelölések vagy az áruk és szolgáltatások közötti hasonlóság elegendő-e az összetéveszthetőség megállapításához (lásd e tekintetben analógiaként a fenti 59. pontban említett Canon-ügyben hozott ítélet 22. és 24. pontját). Tehát, lévén, hogy jelen esetben az ütköző megjelölések nem tekinthetők azonosnak vagy hasonlónak, az a tény, hogy a korábbi védjegy széles körben ismert, vagy hogy jó hírnevet élvez az Európai Unión belül, nem lehet hatással az összetéveszthetőség átfogó értékelésére (lásd e tekintetben a fenti 22. pontban említett Starix-ügyben hozott ítélet 61. pontját).

85 Végül, el kell utasítani a felperes azon érvét, miszerint az „ix" végződésre tekintettel, teljes mértékben azt lehetne hinni, hogy a „mobilix" szó az „Astérix" sorozat figuráiból álló védjegycsaládba illeszkedik, és azt úgy lenne értelmezhető, mint az „obelix" kifejezés egy származékát. Valójában elegendő e tekintetben kiemelni azt, hogy a felperes nem hivatkozhat semmilyen, az „ix" végződés használatából eredő kizárólagos jogra.

86 Az előzőekből következik, hogy a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának alkalmazásához elengedhetetlen feltételek egyike nem teljesül. Ezért, nem áll fenn összetéveszthetőség a bejelentett védjegy és a korábbi védjegy között.

87 E körülmények között, az e rendelkezés megsértésére alapított jogalapot el kell utasítani, a felperes által e jogalap keretében a korábbi védjegy jó hírnevével kapcsolatban felhozott érvek vizsgálata nélkül. Ugyanígy, nem lehet helyt adni az ezen jó hírnév bizonyítására a felperes által indítványozott tanúmeghallgatás iránti kérelemnek sem. Végezetül úgy tűnik, hogy annak az észrevételnek, miszerint hasonlóság áll fenn a közösségi védjegybejelentésben szereplő „számítógépek és informatikai programok kölcsönzése" (42. osztály), és a felperes „számítógépek" és „adathordozókon rögzített informatikai programok" elnevezésű szolgáltatásai (9. osztály) között (lásd a fenti 71. pontot), szintén nincs jelentősége.

88 Ezért a felperes által előterjesztett keresetet el kell utasítani.

A költségekről

89 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, amennyiben azt a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, kötelezni kell a költségek viselésére, az OHIM indítványának megfelelően.

A fenti indokok alapján,

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (harmadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A keresetet elutasítja.

2) A felperest kötelezi a költségek viselésére.

Jaeger Tiili Czúcz

Kihirdetve Luxembourgban, a 2005. október 27-i nyilvános ülésen.

E. Coulon M. Jaeger

hivatalvezető elnök